

tudi pŕstĕn prstna prstno, nam izpričuje samostalnik prstnina (Erdgemüse, repa, korenje, pesa, krompir)¹ — in poleg pridevnika glinĕn (von Ton, Ton- n. pr. glinĕnica Tongrube) imamo tudi pridevnik „glinĕn glinna glinno“. Prav iz tega pridevnika glinĕn (глинĕнъ) pa je izveden samostalnik glinnica (глинĕница) prav z istim pomenom kakor glinĕnica t. j. glinna ali glinĕna jama (puteus ex quo argilla petitur). In ta glinnica (глинĕница) se je po haplologiji pretvorila v glinico, kakor „kamnik, kamnica“ iz kamĕnĕnik, kamĕnĕnica (камĕнĕникъ, камĕнĕница). Glej Letopis Matice Slovenske 1883, str. 234 sub „rojen list“. — V tem slučaju je pa „-ica“ samo v službi substantiviranja pridevnikov. Če pravimo namesto čitalna soba kar čitalnica, namesto šivalna igla kar šivalnica, namesto brizgalna naprava kar brizgalnica, namesto studenčna voda kar studenčnica itd., tedaj smo s priponko „-ica“ samo determinativne pridevnike posubstantivili, da potem lahko opustimo osnovnice: „soba, igla, naprava, voda.“

Fran Albrecht:

Modri sonet.

V duši smo nosili solnčne bajke
in pa vero večjo nego moč
in ponos, v nebesa kljubujoč,
in ljubav do domovine majke.

Čas beži kot vranci hrzajoči,
siplje sanje na gredice zmot —
a spoznanje to nam trebi pot,
ki gubi se v negotovi noči . . .

In na koncu, brat, kaj boš dejal,
ko boš vse dognal in vse spoznal?
— Še bi globlje, ko bi mogel, rad! . . .

Ko bi mogel, ko bi mogel, brat?
— Več ne morem, vse sem izruval
in kot list odtrgan v zraku sem obstal . . .

¹ Vendar ne smemo zamolčati, da je dolenjska prstnina (Plet. II, 357) bržkone samo prsnina ali presnina z vtaknjenim ali vmesnim *t* (Plet. II, 275) kakor n. pr. krstnik namesto krsnik ali kresnik. — Toda pridevnika „pŕstĕn“ ta razlaga ne izključuje še, kajti kakor je prstna kost v prstu, tako je tudi prstno korenje (krompir, pesa, repa) v prsti, ne iz prsti.